

LANDELIJKE STRAATGLOSSY / 2E JAARGANG NR. 1 / VOORJAAR 2014

STRAAT

KEURMERK
straat
krant

€5

OOK JÖRGEN
RAYMANN ZET ZICH IN
THEMA: VRIJWILLIG

IN DIT NUMMER: ELLA VOGELAAR, LYDIA ROOD.

EEN TICKET VOOR JULIE

Toen Julie Loosemoore – verkoopster van de straatkrant Z! – geen vliegticket kon betalen om haar stervende moeder te bezoeken, werd de Facebookvrienden van Z! om een bijdrage gevraagd. Het geld kwam vlot bij elkaar en Julie reisde af naar Engeland.

TEKST PETRA HUNSCHE · FOTOGRAFIE PIET HERMANS

Julies ex-man René, haar beste vriend, zoals zij zelf zegt, en de vader van hun drie kinderen, is dik tevreden. ‘Het familiebezoek is een enorme confrontatie voor haar. Maar ik denk dat ze achteraf blij zal zijn dat ze toch is gegaan, want dan hou je de eer aan jezelf hè? Dat ouwe zeer, van wat daar in het verleden gebeurd is, dat blijft toch...’ Sinds Julie (50) door drank- en drugsmisbruik het gezin moest verlaten, zorgt René (63) voor hun drie kinderen. ‘Daarvóór was ze ook al vaak weg’, vertelt hij. ‘Hier functioneerde ze niet en dan was er wel weer een kennis of een vriendje die riep: “Kom maar!” Ik was toen al de controlerende politieagent. Hoe vaak nam ze niet een overdosis medicijnen, want dan trok ze het niet vanwege de schaamte.’ Op het moment van ons gesprek zit Julie in Engeland, haar ex bracht haar naar Schiphol en houdt via zijn smartphone een zorgzame vinger aan de pols. ‘Ik haalde haar op zaterdagavond op [Julie woont bij het Leger des Heils, red.] en toen was ze vreselijk zenuwachtig, ik zeg: joh, ik help je en het enige wat je nodig hebt is dat geld van Z! voor de bus. En je ticket. De rest kan allemaal gestolen worden, dan leen je maar een onderbroek. Nou, toen was ze haar sleutels kwijt, dus ik ging helpen zoeken en raad eens wat ik vond? Ze had een paar blikken bier tussen haar kleren

verstopt. Maar ik ben het al gewend’ – hij lacht – ‘en ik kan de lol er tegenwoordig ook van inzien.’

Liefde en zorg René manoeuvreert zijn hoge zwarte Mercedes (‘een oudje hoor, er mankeert van alles aan’) door een dorpachtige buitenwijk van Amsterdam, een oude arbeidersbuurt van begin vorige eeuw. Links en rechts zwaaien buurtbewoners hem toe uit voortuintjes vol coniferen, tuin-kabouters en plastic meubilair. Hij parkeert, onder een spraakwaterval, geroutineerd voor de deur van een bakstenen gezinswoning met een rood pannendak op de hoek van een groot plein. ‘Kijk’, zegt hij en wijst. ‘Zie je dat lage gebouw? De kinderen gingen daar naar de basisschool, daarom heb ik er álles aan gedaan om hier te kunnen blijven wonen. Toen Julie in 2008 weg moest, vroeg ik me af hoe ik voorkomen kon dat mijn kinderen emotioneel verwaarloosd zouden raken, waardoor ze eventueel een stoornis konden krijgen en een ellendig leven zouden kunnen gaan leiden. De manier waarop ik het heb gedaan, is denk ik de enige juiste: door liefde te geven, maar vooral zorg. Want liefde is heel makkelijk, dat gaat vanzelf, maar die zorg is ook heel

belangrijk. Dat ze weten: ik kom thuis, er is eten; als ik ga douchen, heb ik warm water; ik ga naar school en als ik thuiskom, is pappa thuis.' René weet waar hij over praat. Hij verloor zijn moeder in Drenthe op negenjarige leeftijd, zijn vader overleed al toen hij vijf maanden was. Na een zwerftocht langs familie stond hij op zijn zeventiende in Amsterdam op straat. 'In het begin moest ik me maar zien te redden en effe later had ik een snackbarretje. Ik heb even in een hotel gewerkt, soms had ik dit, dan pakte ik dat 's aan. Later had ik een autosloperij. Die had ik net verkocht toen ik Julie tegenkwam.'

Op de vlucht 'Ik ben altijd eigen baas geweest, ik kan er niet tegen als iemand mij iets oplegt, ik wil gewoon mijn eigen gang gaan', vertelt hij even later in de luxe woonkeuken van de gezinswoning. 'Ik werkte ook niet van maandag tot vrijdag, ik werkte altijd. Zo leerde ik Julie kennen in januari '84 in een cafeetje in de Haarlemmerstraat, in die tijd was ik koopman, ik deed in auto's. Had ik een tuinbroek aan, weet je wel, met zo'n rits van voren, en daar zaten duizenden guldens in, want ik moest auto's kopen. Dat zag zij natuurlijk.'

Ik had meteen in de gaten dat zij hulp nodig had, ze was zo blij als ik zei: wil je wat van me drinken. Ze was natuurlijk op de vlucht voor haar verleden hè, dat wist ik toen allemaal niet hoor... d'r moeder heeft 'r niet goed opgevangen, niet beschermd zeg maar, nadat die vader er een puinhoop van had gemaakt. Haar vader heeft op haar vijftiende zelfmoord gepleegd, maar daarvoor was het een onverantwoordelijke rare gek, naar ik begrepen heb. Drinken en gokken deed-ie ook nog. Haar vader was zetter, had een eigen drukkerij; nou, dat liep voor geen meter, en hij had al die machines, dat moet je van de bank lenen, dus toen hij zelfmoord pleegde zat Julies moeder in één keer tot haar nek in de schulden, die ging meteen werken en kon geen aandacht aan de kinderen geven. Ik kreeg wel de indruk dat haar moeder uit een redelijk goed milieu kwam en die vader uit een heel asociaal milieu, Julie heeft wel eens gezegd dat haar opa haar misbruikt heeft. Of dat echt zo is, geen idee. Maar d'r moeder zegt ook nooit sorry voor iets wat Julie haar kwalijk neemt. Je kent de Engelsen, altijd een *stiff upper lip*.'

Bergafwaarts René hielp Julie via de vreemdelingenpolitie aan het Waterlooplein aan een werkvergunning en van het een kwam het ander. Ze ging werken

als kamermeisje en haalde ondertussen aan de volksuniversiteit diploma's Nederlands en handelscorrespondentie. 'Julie was in Engeland al secretaresse bij een tekstbureau en ze heeft hier jarenlang hele goeie banen gehad hoor', vertelt René trots. 'Dat ze echt psychisch met de maatschappij botste, kwam pas nadat al die kinderen geboren waren, de verantwoording was haar gewoon te zwaar.' De eerste vijftien jaar van hun huwelijk zette het stel de bloemetjes flink buiten. Reizen, mooie spullen, luxe uit eten. Als autohandelaar en ook later reed hij wel eens 'een scheve schaats', bekent hij, ook toen de kinderen er al waren. 'En zij had er geen problemen mee, als ik met een pak geld thuiskwam. Dan werd er feestgevierd.'

Tot René een keer werd opgepakt na een 'vermogensdelict'. 'Ik kwam na zeven maanden thuis en had al die tijd mijn kinderen niet gezien. Mijn zuster en mijn zwager confronteerden mij met de ellende die ik thuis had veroorzaakt. En toen dacht ik: dit kan ik haar en de kinderen niet meer aandoen. Met Julie ging het toen al bergafwaarts. Ik kwam

‘Haar vader heeft op haar vijftiende zelfmoord gepleegd’

erachter dat ze bezig was met cocaïne snuiven, van ons geld was niet veel meer over.’ De laatste tien jaar beschouwt hij zichzelf als een ‘modelburger’. ‘Nee, een modelvader niet, er zijn zat dingen die ik beter had kunnen doen, maar iedereen maakt fouten en tot nu gaat het naar mijn idee redelijk.’

Tante Shirley Elke ochtend whatsapt hij met de moeder van zijn kinderen. ‘Gisteren zeg ik: “Hoe is het met *auntie Shirley*?” Die had haar opgehaald van de bus en daar logeerde ze mee in een bed and breakfast, die is ver over de tachtig. Zegt Julie: “*Oh, we don’t speak to each other*”, maar vanochtend was het alweer goed. Tante Shirley heeft haar voor een groot deel opgevoed en zij pikt

het natuurlijk niet dat *Julie zoveel drinkt*, die zegt: ben jij besodemieterd, *you and your booze*.

Daarmee creëer je een confrontatie en dan sta je tegenover elkaar. Daar ben ik zelf allang van afgestapt. Kijk, je kan haar niet helpen, dan krijg je toch frictie, het heeft eigenlijk geen zin. Achteraf denk ik wel eens: Julie had gewoon een vaderfiguur nodig. En haar levenswijze past niet bij mij, ik hou wel van drank, maar ééntje, klaar, en drugs zijn onbespreekbaar en dat heeft gebotst.

Je kan haar wel motiveren, daar heb ik al eelt van op mijn tong, dat deed die tante nu ook en dat geef je niet op. Julie heeft haar goeie kanten. Afgezien van het feit dat ze een psychisch probleem heeft en zwaar verslaafd is, is ze ook heel betrokken, ze geeft zó haar laatste centen weg. We zien haar gewoon als moeder en we nemen haar zoals ze is, niet meer en niet minder.’

Torquay Na terugkomst uit Torquay, de Zuid-Engelse badplaats waar Julie Loosemore is geboren en getogen, duurde het een kleine week voor ze weer aanspreekbaar was. Het weerzien met haar moeder leek aanvankelijk een diepe ontgoocheling. ‘Het was heel dubbelzinnig’, vertelt Julie. ‘Bij ons laatste bezoek in 2012 was ze een kwiek, leuk, aardig en grappig mens en nu een zielig hoopje van vijfendertig kilo, aan huis gekluisterd vanwege de kanker en omdat haar darmen het niet meer doen. Dat was vreselijk om te zien. Aan de andere kant heb ik heel lange en goeie gesprekken gevoerd met mijn zusje Daisy. Ik hou zielsveel van haar en zij van mij, en ik bewonder haar enorm om wat zij allemaal voor *mum* doet, zij woont naast haar, werkt vijf dagen per week als kok in een instelling en heeft ook nog een gezin. Afgelopen week werd zij grootmoeder van een kleindochter. Ze verdeelt haar tijd in allemaal kleine stukjes om iedereen maar aandacht te geven. Dan zat ik ook nog eens in een pension, opgescheept met mijn oude tante, die niets van mij pikte. Ach, het is ook wel logisch, zij heeft mij grotendeels opgevoed, mijn goeie ouwe *aunt Shirley*, en we hebben ook heel diepzinnige gesprekken gevoerd. Ze was blij dat ik vertelde wat er vroeger allemaal is gebeurd, zei ze. We houden nu allemaal contact via sms. Het is nog een kwestie van weken, ik heb mijn moeder een kaart geschreven, waarin ik haar bedank en begrip toon voor haar doodswens. Ook heb ik mij verontschuldigd voor het feit dat ik niet de dochter was die zij zich had voorgesteld. Ik hoop heel erg dat mijn moeder binnenkort rustig kan inslapen.’